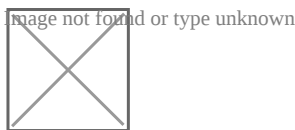

Οι περιοδείες του Απ. Παύλου και η Νικόπολη

/ [Πεμπτουσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/1KPcoZt>]

Η εκδοχή, ότι διερχόμενος τα τέλη του έτους 59 από την Κρήτη, «εύρε εκεί χριστιανικάς τινας κοινότητας, άνευ όμως επαρκούς εκκλησιαστικής οργάνωσης» είναι αστήρικτη.

Η προς Τίτον επιστολή (κεφ. 1,5) προϋποθέτει μακρά παραμονή και δραστηριότητα του Παύλου στην Κρήτη· και βαθειά γνώση «των ειδικών συνθηκών της Εκκλησίας Κρήτης»· τόση, που δεν είναι ποτέ δυνατό να αποκτηθή σε τόσο βραχύ διάστημα χρόνου, όσο το υποδηλούμενο στο Πραξ. 27, 7-13· και πλήρη ελευθερία κινήσεων· τόση, που, όπως παρατηρεί εύλογα ο Oberlinner, να μην είναι δυνατό να συνδυασθή με την ανατεθείσα στον Τίτο υποχρέωση να «επιδιόρθωση τα λείποντα και να καταστήση κατά πόλιν πρεσβυτέρους», γιατί ήταν «και πολύ δύσκολο και πολύ υπεύθυνο έργο». Μάλιστα δε, σύμφωνα με τον R. Λ. Campbell, και μόνη η υποχρέωση, να επιλέξει και καταστήσει κατά πόλιν πρεσβυτέρους, ήταν, λόγω της ιερότητας του θεσμού, τρομερά υπεύθυνο έργο.

Πηγή: [wikimedia.org](https://www.wikimedia.org)

Συνεπώς· η διέλευση του Παύλου από την Κρήτη, για την οποία μας μιλάει το Τίτ. 1,5, δεν μπορεί να ταυτίζεται με εκείνη που περιγράφουν οι Πράξεις (κεφ. 27, 7-13)· και οι Ποιμαντικές Επιστολές του αποστόλου Παύλου πρέπει να αναφέρονται σε ΑΛΛΗ εποχή.

3. Σε ποια εποχή ανήκουν και αναφέρονται οι Ποιμαντικές Επιστολές του Παύλου;

Προεξαγγελτικά λέμε: Στην περίοδο μεταξύ των ετών 64-67 μ.Χ., όπου τις έχει τάξει η παράδοση της Εκκλησίας. Σε ποια όμως;

Υπάρχουν μαρτυρίες. Είναι λίγες και πολύ λιτές. Αλλά και επαρκείς. Και τις ευρίσκουμε όλες στην δέσμη των λεγομένων «Ποιμαντικών Επιστολών» του πανευφήμου Αποστόλου, που χρονικά απέχουν ελάχιστα μεταξύ τους. Από τις μαρτυρίες λοιπόν, που μας δίνουν οι Ποιμαντικές Επιστολές (Α' και Β' προς Τιμόθεον και προς Τίτον) συνάγεται ότι:

α. Ο καίσαρ Νέρων, εκήρυξε, είτε μετά εξέταση της υπόθεσής του, είτε και με κάποιο γενικό διάταγμα, τον απόστολο αθώο· και, σαν Ρωμαίο πολίτη, τον άφησε ελεύθερο (άνοιξη 64 μ.Χ.).

β. Μετά από αυτό, ο απ. Παύλος θέλοντας να αξιοποιήσει στον μέγιστο δυνατό

βαθμό τον χρόνο που του απέμενε, άρχισε την Δ' περιοδεία του ξεκινώντας από την Ισπανία (64 μ.Χ. άνοιξη). Στην συνέχεια επήγε στην Κρήτη (64-65 μ.Χ. Καλοκαίρι-Χειμώνας).

Μετά μακρά παραμονή στην Κρήτη, επήγε στην Έφεσο. Εκεί έκαμε νέο πρόγραμμα. Για την Μακεδονία. Και από την περιοχή της «Ασίας», ίσως από την Λαοδίκεια της Φρυγίας, έστειλε την πρώτη του επιστολή στον Τιμόθεο. Σ' αυτήν του λέγει ρητά: «Πορευόμενος εις Μακεδονίαν, παρακάλεσά σε προσμείναι έν Εφέσω» (Α' Τιμ. 1,3).

Πορευόμενος εις Μακεδονίαν, λοιπόν, πρώτα επέρασε από την Μίλητο, (όπου άφησε τον Τρόφιμο «ασθενούντα»)· και μετά από την Κόρινθο, (όπου «έμεινε ο Έραστος»). Και μετά, ασφαλώς πήρε τον δρόμο για την Μακεδονία. Το λέμε με βεβαιότητα. Γιατί είναι γνωστό στις περιοδείες του ότι, ο Παύλος ακολουθούσε σταθερά ένα εκ των προτέρων αυστηρά καθορισμένο πρόγραμμα.

Και, πριν αρχίσει ο χειμώνας, ίσως το καλοκαίρι του 65 μ.Χ., γράφοντας στον Τίτο από την Μακεδονία, σαν συμπληρώνοντας τις πληροφορίες που μας έχει μέχρι τώρα δώσει, του λέγει: «Όταν πέμψω Αρτεμάν προς σε ή Τυχικόν, σπούδασον ελθείν προς με εις Νικόπολιν· εκεί γάρ κέκρικα παραχειμάσω» (Τίτ. 3,12).

4. Γιατί όμως ο απόστολος Παύλος επήγε στην Νικόπολη;

Γιατί «κέκρικε», ότι θα έπρεπε να παραχειμάσει στην Νικόπολη;

Στα ερωτήματα αυτά ο καθηγητής Γαλίτης δίνει την εξής απάντηση: Ο απόστολος Παύλος ήθελε να πάει να παραχειμάσει «εν Νικοπόλει· πιθανώς, ίνα έξ αυτής πορευθή άμα τη ανοίξει και επαναλήψει της ναυσιπλοΐας εις Δύσιν».

Η άποψη όμως αυτή κατά την γνώμην μας δεν πρέπει να επαρκεί. Για τους εξής λόγους:

α. Είναι γνωστό, ότι ο απ. Παύλος είχε βαθύ πόθο, «εφιλοτιμείτο», να σπείρει τον σπόρο (=ευαγγελίζεσθαι) σε τόπους, «όπου ουχ ωνομάσθη Χριστός, ίνα μή επ'αλλότριον θεμέλιον οικοδομή» (Ρωμ. 15,20).

β. Στη Νικόπολη δεν είχε ακόμη «ονομασθή» Χριστός.

γ. Στην Β' Τίμ. 4,17 γράφει, ότι στην «πρώτη» απολογία του, ενώ πάντες τον είχαν εγκαταλείψει, ο Κύριος «παρέστη» και τον «ενεδυνάμωσε», «ίνα δι' αυτού το κήρυγμα πληροφορηθή και ακούσωσι πάντα τα έθνη». Δηλαδή ο Κύριος του έδωκε εντολή να αγωνισθή, όσο μπορούσε περισσότερο, να ακούσουν το «κήρυγμα» πάντα τα έθνη.

Από όλα αυτά συνάγεται ότι:

- Η μετάβαση και παραμονή του αποστόλου Παύλου στην Νικόπολη τον χειμώνα 65-66 μ.Χ., καθώς και η εκεί συνάντησή του με τον απ. Τίτο, πρέπει να θεωρούνται ιστορικά γεγονότα αδιαμφισβήτητα.
- Ο απόστολος Παύλος δεν επήγε στην Νικόπολη ούτε για παραχείμαση ούτε για εύκολη και έγκαιρη διάβαση στη Δύση, αλλά για να κηρύξει τον Χριστό και την ανάστασή Του, ακολουθώντας ένα αυστηρά προδιαγραφμένο και καθορισμένο πρόγραμμα αποστολικής δράσης, που καθιστούσε την Νικόπολη βασικό ιεραποστολικό κέντρο του.

[Συνεχίζεται]